

Prekentekest: Joh 6,66-69

Etter dette trakk mange av hans disipler seg tilbake og gikk ikke lenger omkring sammen med ham. Da spurte Jesus de tolv: "Vil også dere gå bort?" Men Simon Peter svarte: "Herre, hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord, og vi tror og vet at du er Guds Hellige."

Slik lyder det hellige evangelium.

"Jeg vil synge en sang om min venn, min kjære venns sang om hans vingård." Jes 5,1. Så poetisk og vakkert startet vi den første tekstlesningen i dag fra Jesajaboken, om vingårdseieren som plantet og stelte i hagen, et bilde på Gud og hans menighet. Men fortsettelsen ble ikke like vakker. Til tross for fruktbar jord, til tross for godt stell og mye tålmodighet og arbeid ble frukten dårlig. Det gikk ikke som vingårdseieren hadde tenkt og planlagt.

Det gikk ikke helt som vi kunne håpe i prekentekestens heller. "Etter dette trakk mange av hans disipler seg tilbake og gikk ikke lenger omkring sammen med ham." Ja, slik startet denne søndagens prekentekest med en heller trist melding. Oppslutningen om Jesus dalte. Mange hadde tidligere blitt disipler og latt seg begeistre for Jesus. Men i løpet av kort tid var det bare noen ganske få aktive tilbake. Lyder dette kjent? Forholdet mellom de mange som en gang var med og de få aktive som blir igjen når alle går, minner vel ikke så rent lite om vår norske kirkesituasjon.

Omtrent 85 % av det norske folk er døpt inn i Den norske kirke. Likevel er kun få prosent av disse praktiserende kristne i dag. Det pågår i disse dager en debatt om vår folkekirke. Debatten dreier seg blant annet om bredden i folkekirken og om kirken i fremtiden skal lære i samsvarer med Guds ord og vår kirkes bekjennelse, eller om den skal gjenspeile i sin lære og forkynnelse det norske folks skiftende toleranse i forhold til verdispørsmål og oppfatninger om rett og galt.

Problematikk omkring folkekirkespørsmålet er for så vidt ikke noe nytt. Også Jesus var den gang han gikk rundt i Israel og Galilea leder for en stor kirkelig bevegelse. Jesus hadde folket med seg. Tusenvis av mennesker oppsøkte ham, noen av ren nysgjerrighet, andre nok mer fordi de ante at han var en mann som virkelig hadde noe å fare med. Noen kom også langveisfra for å se, for å høre, for å oppleve denne mannen.

Jesus hadde latt under skje. Han hadde mettet en folkemengde større enn hele Rjukans befolkning med bare fem byggbrød og to små fisker, og slike ting vakte en veldig oppsikt. Tilhengerne var veldig begeistret. Hans motstandere, fariseerne, hadde for lengst måtte konstatert at all verden renner etter Jesus. Folket ville oppleve mer. Tenk å ha en leder som kunne dekke deres fysiske behov og gi mat til folket. Så langt hadde Jesus fremgang og en eventyrlig suksess. Alle ville være en Jesu disippel.

Men Jesus fulgte ikke opp suksessen. Han kunne gitt svar på spørsmål som folk flest var opptatt av. Han kunne gitt folket hva folket ville ha, og folkekirken kunne fortsatt i sin fulle bredde. Jesus kunne gitt dem en kristendom light, og alle ville vært strålende fornøyd med det. Hadde Jesus stanset der, så ville han fortsatt ha favnet vidt. Han kunne også blitt en av verdenshistoriens største politiske ledere. En som skaffet sitt folk velstand og fred i sin levetid på jorden.

Men Jesus så at folket bar på en dypere sult, en alvorligere tørst enn mangel på mat og drikke. Jesus sa noe slikt som; - Jeg er det brødet dere søker. Det var altså ikke opplevelsene, underne, maten og de tingene som skjedde rundt Jesus som slukket deres tørst og stilte deres dypeste lengsel. Det var ikke en gang fellesskapet i flokken og begeistring for Jesus, men det var Jesus selv det enkelte mennesket trengte.

Jesus visste at bare han alene kunne dekke deres åndelige behov. Jesus innbød til nærmere fellesskap, ja, så nært var fellesskapet Jesus innbød til at han sa: "Den som spiser mitt legeme og drikker mitt blod, har evig liv, og jeg skal reise ham opp på den siste dag." "Dette er harde ord!" sa folk: "Hvem kan høre på slikt?" I denne talen om nattverdens mat var det at det store frafallet kom. Jesus skulle gi sitt liv for folket. Han skulle gi sitt legeme og blod. Så inviterte han den enkelte til å ta imot frelsens gave. "Alle som tok imot ham, dem gav han rett til å bli Guds barn - de som tror på hans navn."

Det er noe med Jesus som fascinerer og begeistrer. Mange har stor interesse for Jesus og for mye av det han står for. Å være religiøst søkende er ikke nytt for vår tid, men det har fått ny vind i seilene. Et av våre store forlag skal nå utgi et verk som består av religiøse skrifter fra flere religioner, et prosjekt som neppe ville vært salgbart for bare et par tiår siden. Mennesket ser ut til å være uhelbredelig religiøst. I tomrommet etter en felles plattform å stå på i den kristne troen, ser det ut til at mennesker fortsetter sin stadige søken etter Gud, men på andre steder. Allerede på profeten Jeremias tid sa Gud gjennom profeten: "For to onde ting har mitt folk gjort: De har gått bort fra meg, kilden med levende vann, og de har hogd seg brønner, sprukne brønner som ikke holder vann." Jer 2,13.

Jesus tiltrekker seg manges interesse, men samtidig er det også noe som får folk til å ta avstand fra det nære fellesskapet med ham. Som prest har jeg sett det mange ganger, og ser det stadig på ny. Det kommer til et punkt der Jesus på en forunderlig måte den dag i dag stiller det enkelte mennesket på valg. Det kan være i ungdomsårene. Det kan også være siden i livet. Og det er utvilsomt slik at Jesus da inviterer hver og én til et nært forpliktende fellesskap, men av en eller annen grunn sier mange med seg selv, så langt, men ikke nærmere.

Vi har en bred folkekirke, men det store flertallet befinner seg utenfor fellesskapet med kirkens Herre. Det er nemlig slik at fellesskap med Jesus er det samme som et nært forpliktende disippelfellesskap. Det finnes ikke noe A- og B-medlemskap for Jesus. Det finnes bare et for og mot, et innenfor og et

utenfor. Jesus sier selv i Matt 7: "Gå inn gjennom den trange port! For vid er den port og bred er den vei som fører til fortapelsen, og mange er de som går inn gjennom den. Men trang er den port og smal er den vei som fører til livet, og få er de som finner den." Matt 7,13-14.

Skulle ikke våre kirker fylles til siste plass når så mye står på spill? Det er dette alvoret fellesskapet med Jesus i bunn og grunn dreier seg om; det evige livet. Det evige livet er ikke bare en betegnelse på at livet forlenges i det uendelige. Det evige livet er først og fremst uttrykk for et annerledes liv som leves i nær tillit og fortrolighet med Jesus. Et liv under en åpen himmel der Gud er god, kjærlig og nådig. Et liv som leves åpent for Gud, og der Gud for Jesu skyld tilgir vår synd.

En folkekirke, ja, men for kirkens Herre vil det alltid være de som har tatt imot ham som sin Herre og Frelser som tilhører hans kirke. Uten denne kirken av bekjennende kristne ville folkekirken være uten åndelig liv. "Vil også dere gå bort?" Jesu spørsmål utfordrer den enkelte av oss på ny i dag til å tenke igjennom; hvilket forhold har du til Jesus? Så svarte Simon Peter på vegne av alle som ble igjen: "Herre, hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord, og vi tror og vet at du er Guds Hellige."

Et hvert liv trenger næring for å leve. Det gjelder også det livet vi fikk i dåpen. Jesu ord er det evige livs ord. Det er det eneste som gir liv for evigheten. Troens liv kan ikke leves i et vakuum, men næres og styrkes der hvor Jesu ord forkynnes. Du har en plass i kirken der du hører hjemme. Du har et fellesskap av andre som søker, som tror.

Det går bare to veier i forhold til Jesus. Veien inn til det nære fellesskapet med ham og veien bort sammen med de mange som gikk. To veier og to retninger. Jesu spørsmål blir hengende igjen til slutt: "Vil også dere gå bort?" I dag er dagen til å fornye ditt svar. Velkommen til samfunn med Jesus i hans kirke.

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd som var og er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet.